

דברי הכפר

Genesis II

בראשית 2 / תרצה בן דויד

What Gods do
When they create the world
He consulted his watch
(An experiment in metaphor
Whose time had not yet come)
Rolled up the blueprints
And took the last train home.

Strap-hanging between stations
(Democracy: see under 'Greeks')
He reads across the shoulder
Of a pale young man
With barely-moving lips
The dark seductive fable
Of the Fall.

Stricken
He tries to imagine how it was
To be a God like that
Hero
Villain
Playwright
Cast in their image.

כשאלוהים סיים לעשות
את שאלים עושים
כאשר הם בוראים עולם
הוא הציץ בשעונו

(ניסוי במטפורה
שטרם הגיע זמנו)
קיפל את התכניות
ועלה על הרכבת האחרונה הביתה

נוסע בעמידה מתחנה לתחנה
(דמוקרטיה: עיין ערך 'יוונים')
הוא קורא מעבר לכתפו
של צעיר חיוור
ששפתיו נעות בקושי
על המשל המפתה האפל של הגירוש
מעדן.

המום
מנסה לראות בעיני רוחו מה פירוש
היות אל שכזה
גיבור
נבל
מחזאי
בצלמם ובדמותם.

תרגום לעברית: עודד פלד

גיליון מס 1941 * כ"א אדר ב' תשס"ה * 1 אפריל 2005

כפר-הנשיא * עלון פנימי

sachlav@kfar-hanassi.org.il

**בית כפר-הנשיא
משתתף בצערם של
דודו פלמה והמשפחה
עם מות האם הסבתא**

שושנה פלמה
ז"ל

שלא תדעו עוד צער

דברים שנישאו בהלוויה של שושנה פלמה:

שושנה שלנו

כשהתחלנו לעבוד בבית יונתן, בלטת מאוד בנוכחותך, ראש מתולתל כסוף ובוהק, עיניים שואלות ומתעניינות. כשישבת בכיסא ליד השולחן, נראית לנו גבוהה למרות שהיית נמוכת קומה, וכל זאת שוב בגלל הנוכחות החזקה. שושנה, היית לנו מיוחדת מאוד, אישה חרוצה מתעניינת בשלומנו, דואגת לנו לכולנו-לבעל, לילדים, לנכדים, לאמא ולאבא. אהבת במיוחד את ימי התעסוקה עם מירב, בובות רבות הענקת לנכדינו, והכריות הנפלאות שלך מקשטות את בתינו. עזרת לפורטונה שישבה מולך במשך שנים, ולאולגה שישבה לידך. ולנו- הצוות שלא נעבוד קשה מידי, שנשב לאכול ושלא נשכח לקחת עוגות הביתה. היית כל כך בעניינים שלפעמים הצענו לך להיות אחת מהצוות... אהבה ודאגה רבה הייתה לך לילדייך דודו (בשבילי דודי'נה) ומרים (מיר'לה). בוקר, בוקר שמענו את המשפט: "הנה דודו בא". ואכן דודו הגיע לבקרך כל בוקר ועם ההומור המיוחד לו, מדווח לך על הנכדים- נכדות החברים שלהם- נכדות החברים שלהם- שלהן ולא שוכח למסור ד"ש למיר'לה. ומיר'לה שלנו, כל שבת, בגשם, שלג בקור ובשרב, מגיעה עם השקט שלה, מביאה עוגה יושבת ומשוחחת איתך. והעוגה של מירה זה משהו מיוחד, כולם מוזמנים לטעום (ולא שוכחת לומר לנו לקחת לבעל, לילדים לנכדים...) בתקופה האחרונה היה לך קשה, אך הרצון העז לחיות, העניק לך עוד כמה חודשי חיים. אף-פעם לא התלוננת- גם כשכוחותיך עזבו אותך, המשכת עד נשמת אפר האחרונה. והיום מוזר לנו, שקט ועצוב בלעדייך, תחסרי לנו שושנה. נוחי לך בשלום על משכבך. אוהבים אותך צוות בית-יונתן ולכם דודו, מרים יקרים וכל המשפחה- אנחנו אתכם.

הגר

לאימא

אימא לא הייתה אימא רגילה. אף פעם.
העולם והחיים לימדו אותה לא לסמוך על העולם והחיים, לעולם.
עד נשימותיה האחרונות, היא העלתה את חוסר האמון שלה בעולם לדרגה של
אמונה גדולה,
וכבונס על זה הוסיף לה העולם הרבה כאב, צער וטרוף.

בשנותיה האחרונות בהן תפקדה כ"סבתא שושנה" זכתה למעט נחת, ובעיקר
העריצה וסגדה לנכדיה, שזכו למעמד מיוחד בעולם, ככאלה שמותר לאהוב
אותם בלי חשש.

עד רגעיה האחרונים המשיכה להילחם בחיים, כמו לוחמת גדולה. המילים
האחרונות שאמרה לי היו- "תודה רבה" ובכך לימדה אותי שלבסוף קשובות היו
אוזניה רק לתואם הצליל הפנימי, הזך והטהור, שהופק מהסבל והבהלה לחיים,
שכבר נאסף להיות משאת נפש, אל מנוחה שמעבר לכאב, להיות לברית עיפה
לבשרו המתנכר.

לבסוף שריפת חייה הייתה לאפר ואנחנו נותרנו עם חיוכה החם כעלי הפרח,
ואביב העד של עיניה החכמות. ובאוזנינו יהדהד צלול צחוקה של ציפור דרור
שנמלטה משבי, לשוטט
בהיכלי הזוהר של האנשים הכואבים.

דודו נוחי על משכבך בשלום.

אמא

אמא אני כל כך רוצה לפסוח על כל התקופות הקשות שהיו בחייך, לעבור עליהן מהר מהר כי זה כואב לי וזה הכאיב לך.

אבל זה זורם ממני אל הנייר ואם זה יכאב- גם כאב הוא חלק מהחיים. אני יודעת שכבר משנות חיי הצעירים, חיך היו במשבר, משבר קשה, משבר עמוק.

אני קוראת למשבר הזה "הלם קרב" החיים. ובאמת אמא ניהלת קרב הישרדות על החיים, או אולי היית ניצולה, ניצולת החיים.

ניצולת חיים של יתמות מאב בגיל צעיר, ניצולת חיים של התקופה הנוראה תקופת השואה, שבה שרדת לגמרי לבד ע"י בריחה מפולין לרוסיה, לבד בלי משפחה בשנות העשרים המוקדמות של חיך.

וברוסיה, בריחה בלתי פוסקת מהגרמנים עם התקדמותם, ואח"כ החזרה לפולין שבה לא מצאת זכר למשפחתך, ואז קיבוץ הכשרה בפולין, עליה בלתי לגלית לארץ, שהייה במחנות מעצר בריטים באיטליה, עליה לארץ שלא ידעת את שפתה. חתונה בגיל מאוחר ומעבר לקבוץ- שם לא כל כך רצית לחיות (בלשון המעטה). והקיבוץ... קיבוץ בעמק הירדן הלוחט מאוד, בעיקר לעולה מפולניה. הכל, הכל, הכל היה כנראה יותר מדי בשבילך, וחל המשבר בחיך.

ואני, אני גדלתי בצל המשבר, זה כואב כשאני נזכרת, זה כואב לי עבור שתינו- כי לא היית פנויה, ואני לא הבנתי, וכעסתי, וצרחתי, והעלבתי ולבסוף התעלמתי ממך.

ומאחר וזה כואב, כואב לשתינו. במעבר חד ולא כל כך מתאים, אבל מתאים לסף הכאב של שתינו, אני רוצה לעבור לתקופה של בית יונתן, שזו תקופת הזוהר, הטוב והשלווה שלך.

בבית- יונתן מצאת בית, מצאת משפחה, כן, זה גורם קצת לרגשי קנאה, אבל כן מצאת משפחה. מצאת מקום שמגן עליך והצוות בו מקבל אותך כמו שאת- משנת 1988 (ואפילו קודם),

פ ת ח ת ד פ ח ד ש.

אהבת את כל צוות בית יונתן, כי קיבלו אותך, העניקו לך חום, אהבה, טפול אוהב ומסור. מצאת מקום שבו העצב והשמחה שזורים זה בזה. את אמא מצאת סוף סוף את ביתך.

ודבר חשוב מאוד נוסף שקרה, שתינו התקרבו מאוד האחת לשניה, היינו הכי קרובות שיכולנו להרשות לעצמנו להיות.

אני יודעת אמא שהרבה פעמים אמרת תודה פרטנית לאנשי הצוות הנהדרים בבית יונתן, אבל תרשי גם לי להגיד תודה ענקית לכולם לכל אחד ואחד מכם על עבודת הקודש שאתם עושים בבית יונתן. אתם מעניקים שמחת חיים-שמחות גדולות ושמחות קטנות לכל דיירי הבית.

אז זהו אמא- אומנם נפרדתי ממך לאחר שנפטרת, ליטפתי וחיבקתי אותך כשדמעות בעיני, וזה היה טוב וכואב. כואב כי לא עשיתי את זה קודם.

אמא בפרידה אחרונה זו, מול קברך אני אומר לך זאת- נוחי בשלווה על משכבך כי למי אם לא לך מגיעה השלווה ומגיע השקט.

בתך מירה חפץ

ימי חולדת

דניאלה טלברג חלומי מעין-תרדיף כרמל מילר (נכדה-בן חיים) ים ליפשיץ (נינה אלמן)	7.4	אורלי גולדברג רון ינטיס עמליה סינה (נכדה)	3.4
חגי ריפקינד שני רייפין (נכדה אב)	8.4	דנה אגם רבקה מימרן (נכדה-נמנוב) עמית ליפא (נינה-אפשטיין)	4.4
סימון שיינגזיכט דניאלה גניסלב	9.4	אריה וולפין לירון גינת מיכל-איב בן-חיים (נכדה) טל עדר (נכדה) הרי ליפשיץ שלומית מוזס (תושבת)	5.4
		גיורא שיינגזיכט ניב בן-יהודה איתמר פרנק-שושני (נכד-פרנק) דניאל -אליס איסטון (נכדה)	6.4

ימי נשואין

לורה וחגי ריפקינד	4.4
ליטל וויל בורן-טיילור	8.4

נזכור

גב' אסתר פיליפס	27.3.87	באדר תשמ"ז	סו
גב' ברטה זגה	24.3.01	באדר תשס"א	סט

פירורים

חברים יקרים, השבוע נאספו עבורכם פירורים אחרונים שנשארו מאוזני המן לשנת 2005

****** השנה בפורים האירועים היו רבים ומגוונים. התחלנו ביום רביעי בבוקר, בשעה 7:30. לאוטובוס הנוסע למבוא גליל עלו ילדינו בדמויות של ג'ודי ניר-מוזס, פיות, נסיכות, זמרות, דיגון בו ג'י-טי, פנקיסטים, ארנבים, שדים, ג'וקר, בקיצור היה שמח ועליז – הם יצאו ליום פתוח בבית הספר.

****** ביום חמישי ב- 17:30 נפגשנו בח"א לצפות בהמחזה של סיפור המגילה, בביצועם של ילדי התלתון הבוגר, בהנחייתה של יפעת וייסבקר. הביצוע היה נהדר והאווירה עליזה ושמחה, לפי כללי החג.

****** ילדי התלתון הבוגר המשיכו את הערב בפעילות לתוך הלילה ונשארו ערים כל הלילה בהשגחתם של המדריכים הנאמנים.

****** גם ילדי הנעורים נשארו ערים באותו הלילה, וחגגו כמיטב המסורת של פורים. עם מוסיקה, ריקודים, אוכל ושתייה כיד המלך..... יש לציין את הארגון וקישוט המקום שהיה מאוד נעים ומרשים.

****** ביום שישי חגגו ילדי הגיל הרך, גם הם לפי המסורת. תחפושות, תהלכות ומשתה, שכלל את משלוחי המנות שההורים הביאו מראש לכל ילד. את רמות הסוכר ביום הזה לא ספרנו.

****** בערב שישי ב"המפגש" התקבצו ותיקי הקהילה, למשתה ומסיבה בסגנון שרק הם מכירים. שוב; אוכל, מוסיקה והרבה תנועות רגליים וגוף ששמורות אצלם מלפני שנים רבות. וזה מחזיר אותנו למשפט המופלא: "אומרים שהיה פה שמח לפני שנולדתי...."

****** ממשיכים בעניין המסיבות. לח"א התקבצו באותו ערב שישי, כל מי שרק רצה להמשיך לשמוח. האוכל זרם, השתייה כדת, המוסיקה הקפיצה את כולם, ואין ספק שאף אחד לא הצליח להשבית את השמחה של החג בקהילה שלנו.

****** בשבת נחנו קצת. ובראשון בבוקר הייתה פעילות של הנוער העובד והלומד עם הנוער לילדי התלתונים. שוב אוכל, שתייה, מוסיקה ושמש.

בזאת נסכם את פורים 2005 שכמו שכבר נאמר, היה מוצף בפעילויות ואירועים לכל גיל. להתראות בשנה הבאה ותודה לכל המארגנים.

****** ועכשיו נותרו לנו 15 יום לחופשת פסח ולתכונה של לפני החג. אז זה הזמן להתחיל לנקות חלונות, לכבס וילונות, לקרצף שטיחים וספות, לצבוע את הבית וכו'.... בהצלחה לכל המשוגעים לעניין.

****** לצוות הווי ובידור של מלון "קלאב הוטל אילת" הצטרפה שונטל בסו. אז למי שעוד יש כוח לרקוד ולהשתולל, מוזמן לשם, היא כמובן תשמח לארח פנים מוכרות מהצפון.

****** מזל-טוב לגוסטי שחגגה בחברת חברים ומשפחה את יום הולדתה ה-80. האירוע התקיים במפגש.

****** 12 חברים ותיקים מיישובנו יורדים השבוע לבלות ולנפוש במלון בים-המלח. מאחלים לכם רוגע, שקט, אוכל טוב, שלווה והרבה כיף. נשמח לשמוע חוויות בשבוע הבא.

זהו חברים יקרים, סוף שבוע נעים, מלא בפריחות מדהימות, טיולים וכיף. זיכרו – הכוח הגדול המניע את החיים הוא האהבה.

בברכה,
ארי שטיינר ובני המשפחה.

מסורת חדשה

מסורת חדשה נוסדה בליל שבת, ערב פורים, בשעה 19.00 במפגש – שבימים אלה כנראה זה ה-"אין-פלייס" הפופולארי בכפר הנשיא.

ביוזמת מספר חברות וותיקות, ובעזרת הרבה אחרות, ארגנו מסיבת פורים מוקדמת שופרא-דה-שופרא, וכ-50 חברים – וותיקים וגם חצי וותיקים - נהנו מן הקישוטים, שפע האוכל (שכל אחד הביא משהו) היין החם שהוגש, ומוזיקה לריקודים ברקע. אכלנו, שתינו, פטפטנו, קצת גם התחפשנו, שרנו ורקדנו – בעיקר החברות, אך פה ושם גם ראינו גבר אחד או שניים, שרקד עם זוגתו.

האירוע היה במקום הנכון ובזמן הנכון, כי מעטים מאיתנו (מגיל 70 פלוס) עדיין מסוגלים לחכות לשעה 22.00 – 23.00 לתחילת המסיבה הגדולה בח"א, שבוודאי הייתה מוצלחת ומרשימה ביותר, גם בלעדינו.

תודה מקרב לב לכל היוזמים והמבצעים בינינו, וותיקים וצעירים כאחד! כן ירבו
ושנתראה רק בשמחות.

אלזה

שיר של בני י"ב "הפלינטסטונס" – "Flintstones"
בוצע במסיבת פורים בחדר האוכל.

בביצוע: עמית כץ, לירן לינטון, ימית איילון,
לוטן מזרחי, אילה אדלשטיין, אידו פוקס
פלייבק: רותם איילון

זה היה חדרי

איך שבאו תושבים כל יום לשבת על Cup of tea או שניים
סיפרנו כמה טוב היה, והם מיד נפעמו
מאז רואים אותם בכל פינה, בפאב, במרכולית ובבריקה.

פזמון:

זה היה חדרי
עם גינה, עם כל החברים
היה שלך, היה שלי, היה שלנו
ועם שחר יתמלא בתושבים
ואנחנו עם כל הזיכרונות לחו"ל בורחים, נעלמים!

ועכשיו חושבים על הבתים, למי לתת, למי לקחת
הם עזבו, אתה צעיר, אנחנו ותיקים, לנו מגיע
מה עושים לעזאזל איך פתרון כאן יתקבל?

פזמון:

זה היה ביתי
עם גינה, ליד המרכולית
מגיע לי, מגיע לך, מגיע לנו
מגיע, גם לוותיקים
אך מה לעשות שכבר אין מספיק בתים? וחדרים

זה היה קיבוץ
עם גד"ש וצאן ומתנדבים

הייתה בריכה, היו חגים, היה בית-ספר
פעם היה פה קיבוץ
אך אנחנו עדיין מחכים לחדרים... לחדרים!

תמונות פורימיות

תמונות ממסיבת פורים ניתן לראות באתר שלי ב-

www.kfar-hanassi.org.il/telcomm

תמונות רבות אחרות שהיו אמורות להיות כאן, עדיין לא הגיעו
תמונות אלה תתווספה אם וכאשר תגענה אלי
מי שיש לו תמונות להוסיף מוזמן לשלוח אלי לכתובת
telcomm@kfar-hanassi.org.il

דוד אלמן

הבעת תודה

אנו רוצים להודות מקרב לב לכל החברים שהכינו עבורנו את מסיבת
יום-ההולדת הבלתי נשכחת.
עטפו אותנו בחום ואהבה והביעו חברות אמת.
אין ביכולתנו להודות לכולם באופן אישי עבור הברכות והמתנות
שזרמו אלינו מכל עבר.
תודה, תודה,
זמי ושוש.

קונצרט - רסיטל בחצוצרה

בביצוע לוטן מזרחי
ליווי בפסנתר: דימה מלצב

יתקיים ביום ד' – 6.4.05 בשעה 14:30 במרכז קלור. בתכנית יצירות מאת: היידן, הנדל, רוול, מורי והולדהיים.

בבוקר יום שישי האחרון, חגגו במפגש ברוב עם את יום הולדת ה-80 של
ברנדה סמיט והחלמתו של הרי. היה נעים וטעים ודברי ברכה ושבח לזוג זרמו
מכל עבר (באנגלית, כמובן).
להרי וברנדה דרך צליחה לנסיעתם הקרובה לאנגליה – ובעוד מועד, חזרתם
"הביתה" אלינו.

Brenda and of Harry

I do not know the history of Brenda and of Harry
Like where and when they met and decided they would marry.

I recall their first visit here was something to do with roses
Two Good Christians who were interested in Moses.

In England, Harry had a job, not with flowers, plants or parks.
I think that's where he got to know Jews, whilst working for Marks and Sparks.

For whatever reason they came, one fact you cannot alter.
They took to us and we to them, like a duck takes to water.

They work very hard growing plants, shrubs and flowers.
What is more (and lucky for us), they do it for hours and hours.

They also grow medicinal plants like the one that's called acanazia?
A natural medicine that really heals. The results will quite amaze-ia!

Did Brenda live in Liverpool? or did she live in Lester?
But wherever it was, for "gardening queen", I definitely would suggester!

Harry got ill and the experience of course, was more than a little nerve
racking.
But with faith and strong will, made himself well, then rolled up his sleeves
and got cracking.

Just look at Brenda, pushing a barrow, up the sloping drive.
Would you think that she is eighty? Never! --- More like sixty-five!

So keep sowing seeds and growing flowers and pruning with secateurs
In very good health and much happiness ,for many, more good years.

Congratulations to you both and our best wishes

from Sheila, Henry and Yaniv

23.3.1945 - לפני 60 שנה

ביום זה, לפני שישים שנה צלחתי את נהר הריין (Rhein) בגרמניה, עם ראשית ההתקפה הגדולה והקרבות האחרונים לכיבוש ארץ זו. הייתי חייל בצבא הבלגי המחודש שחזרתי לשרת בו עם שחרור בלגיה, חצי שנה קודם, לאחר שנתיים בצבא המחתרת הבלגי (Armee Blanche). יחידתי עלתה לחזית בדצמבר 1944, לבלימת התקפת הצבא הגרמני בפיקודו של פון רוזדשטט שפלשו ל"ארדנים" (Ardennes). פעולה זו התקדמה יפה עקב גורם ההפתעה ומזג-האוויר הגרוע ששרר. אמנם עם השתפרותו באה התקפת הנגד של חיל האוויר הבריטי והאמריקני שכתשו את היחידות הגרמניות והטנקים שלהם עד דק, וחסלו אותם. בזאת נבלמה ההתקפה הידועה בשם "הקרב על הבליטה" (Battle of the Bulge).

עם צליחת הריין החל הפרק האחרון של המלחמה באירופה. למרות שכבר עברו את הנהר בדרומו, ליד רמאגן (Remagen), דרכו עבר גנרל פטטון עם צבאו ושהיה כבר בדרך לאוסטריה וצ'כיה, החזיקו הגרמנים בצפון מעמד עד לצליחה ליד וזל (Wesel), שבה השתתפתי. בלילה השני של המתקפה עברנו ומאז לא הספקנו לנוח הרבה, כי התקדמותנו הייתה דומה לזו של סכין חם בחמאה.

כל העניין נגמר בחמישה שבועות, עם כניעתו הסופית של צבא הרייך השלישי. ביום זה היינו כבר כמה מאות קילומטרים מזרחה לנהר, באזור ווסטפליה וליד העיר מינדן (Minden), לא רחוק מהנובר.

הנני יכול להוסיף שבתום הקרבות שכנה מפקדת מחלקתי במשרדי המוזיאון על שם "הברון מינכהויזן" (Baron von Munchausen) האגדי, בעיירה בודנוור (Bodenwerder), בעת שמפקדת הפלוגה הייתה בעיר המלן (Hameln), החלילן הידוע.

בהיותנו מסופחים למשטרה הצבאית של החיל האמריקני ה-9, עסקנו בשיטור ובאיסוף עריקים. בתום חודשיים מגמר הקרבות הוחזר גדודי לשרלדוא ,

בלגיה, ופורק, כדי שאנו, כותיקי מלחמה מנוסים, נשמש כסגל פיקוד לגדודים חדשים שהוקמו. כמובן שהועלנו בדרגה וכך הפכתי לסמל.

F 4/320, סמל יצחק גראסבארד (Grossbard)
מחלקה ג', פלוגה 3, גדוד רובאים בלגי מס' 4.

יצחק עדר

מה מתחדש באגף ההתחדשות

במסגרת אגף זה פועלים שלושה פרויקטים המשלימים זה את זה.

- הרחבה קהילתית
 - שיוך דירות
 - קליטה בתוך החצר (קו כחול)
- מטרת הפרוייקטים הללו ליצור צמיחה דמוגרפית באופן מגוון ובדרכים שונות.

הרחבה קהילתית – פרויקט בראשותו של קולין .

אנחנו "תקועים" חזק בסוגיית השעבודים. כידוע, כל נכסי הקיבוץ משועבדים לבנקים כחלק מהסדר חובות הקיבוץ. לאחר מאמצים מרובים, הסכימו שני הבנקים הגדולים להסיר השעבודים על 39 מגרשים ראשונים, אך הבנק הקטן יותר, השלישי - בנק פיתוח לתעשייה, מתעקש בסוגיה מסוימת ולא מוכן לתהליך דומה. פנינו לראש המועצה ולשני חברי כנסת: אורית נוקד סגנית השר, ועמיר פרץ. אנחנו עדיין מקווים לטוב. בימים הקרובים מתוכננת פגישה של ולנסי ונציגי כפר הנשיא עם רענן כהן – יו"ר בנק פיתוח לתעשייה, בתקווה להגיע לפתרון.

אין ספק שהזמן שחולף, מרחיק מאתנו את הקונים הפוטנציאליים, וגם חלק מהרוחשים איבדו אמון, ולקחו חזרה את כספם.

היה ונצליח במאמצינו, נחדש את השיווק במשנה מרץ. אנו מאמינים כי ההרחבה הקהילתית בכפר הנשיא, אמורה להיות מאוד אטרקטיבית ובעלת יתרון יחסי על הרחבות קיבוציות אחרות, בעיקר בגלל הקרבה היחסית למקורות תעסוקה.

שיוך דירות – פרויקט באחריות קובי.

הסתיים לא מכבר שלב חוברת העקרונות של שיוך דירות לחבר. כזכור היה זה מהלך ארוך, מורכב ומשתף ככל האפשר. לבסוף התקבלה חוברת העקרונות, שבה הוכנסו הסתייגויות ושינויים על פי בקשת חברים, לעומת כאלו שלא התקבלו.

אנו נתונים עתה בשלב שני והוא חלוקת המגרשים (פרצלציה). עבודת התכנון של האדריכל עומדת להסתיים, ובהמשכה נזהה את מכלול הסוגיות שעבודתו חושפת בפנינו.

בהמשך נציג את החלוקה למגרשים, העקרונות והביצוע לכלל הציבור ולכל חבר וחבר. חברים יוכלו לשאול, לקבל הסברים, וכמובן להשיג השגות על ההצעה שהוצעה להם. תהליך ההתדיינות עם החברים יפורסם בפרוטרוט. בשלב מסוים יתאפשר לחברים לעבור לדירה אחרת פנויה, באם לא ירצו לשייך לעצמם את הדירה בה הם מתגוררים כיום. במקביל יכנס לעבודה שמאי, שתפקידו להעריך את דירות החברים בשכונות השונות, ולהגדיר מהי שוויה של דירת התקן בקיבוץ. כמו כן, יגדיר השמאי את שווי הבתים על פי מיקום, גיל הבית, גודלו, מצבו וכו'.

קליטה בתוך החצר – פרוייקט בראשותה של נירה. בכוונתנו להציע אופציה נוספת להצטרף כחברים באגודה הקהילתית. אופציה זו תוצע לתושבים ולבנים הנמצאים כאן אתנו והגרים בשכירות בבתים שהועמדו לרשותם. בכוונתנו להציע להם אפשרות לרכוש את הבתים והקרקע, כמובן רק לאחר סיום שלב הפרצלציה לחברים הכולל אופציה למעבר וסיכום שלב זה עם חברי הקיבוץ כולם. אם כן, פרוייקט זה שלוב בפרוייקט שיוך הדירות, היות שרק לאחר שישוּכו הבתים לחברים, נוכל גם למכור בתים על מגרשים לאחרים – בנים ותושבים.

המטרה: בכפר הנשיא רוב רובם של הדיירים הם תושבי קבע אשר רכשו את דירותיהם והשתלבו בעשייה הקיבוצית בתחומים המוניציפליים ובאורחות החיים.

רשם: קובי

שימוש במכונות צילום

בימים אלה הוכנסה מכונת צילום חדשה ליד המזכירות ונעשה הסכם חדש עם חברת גסטטנר על כלל המכונות. מהיום כל ענף וכל חבר יחויב עבור הצילומים, במכונות הצילום שבמזכירות וליד הספרייה.

1. קודים לצילום (מכונה במזכירות):

חולקו קודים חדשים לענפים, ובסוף כל חודש כל ענף יחויב לפי מספר הצילומים שעשה. (כולל צילומים במכונות הצילום במרפאה ובהנהלת חשבונות). העלות לצילום היא 14 אג. ענף שרוצה לקבל קוד נוסף יכול לבקש מבת-שבע או נעמי.

2. כרטיסי צילום (מכונה ליד הספרייה):

כל חבר המבקש לצלם יכול לקבל כרטיס מגנטי, או מילוי כרטיס

קיים, למכונת הצילום ליד הספרייה. החבר יחויב לפי מספר הצילומים שהוא מבקש לטעון בכרטיס. אפשר לקבל כרטיסים או מילוי כרטיסים במזכירות הטכנית.

בהצלחה לכולנו
קובי – מנהל הקהילה
אלק – מינהל ומשק

אירלנד בסלון או ביילין בטובא?

במוצאי שבת האחרונה הוזמנתי ע"י יחיא אלהייב, ראש האופוזיציה במועצת טובא להשתתף במפגש עם יוסי ביילין במסגרת מסע הפגישות שלו במגזר הערבי. אז מה עושים? כבר עשרות שנים שישראל לא הצליחה להגיע למעמד כה חשוב, והזדמנות כל כך נדירה להעפיל למונדיאל. מצד שני (כמו שהתלבט טוביה ב"כנר על הגג") יחיא אלהייב הוא ראש האופוזיציה, שעל פניו ממש לא מעניין. אבל הוא גם אב של אחת הבנות, שמשתתפות בפרויקט המשותף של כיתת ז' מטובא וכיתת גליל שלנו. יותר מזה, יחיא גם פעיל מלא ובמפגש הבא ילמד את הילדים איך הופכים ערימה של עשבים, לארוחה בדואית.

וככה אני מוצא את עצמי מטפס על אופניי, לאורך שדרת הדקלים בואך טובא, השמש ממחרת לה בדרכה לחיפה מעל מטע האנטנות של בירייה, ומשמאלי הרחובות הנטושים מאדם של כפר הנשיא (הערכות אינטנסיבית לקראת המשחק כחול-לבן-ירוק) למעט מספר שפני סלע, בסלעיה בקרבה שעדיין תוהים היכן יצפו בשחקן.

ישר עד המכולת... אז ממשיכים לכיכר, ושם במקום להמשיך לבית של יוסוף הגשש, פונים ימינה ושוב שמאלה לבית של יחיא. לקראת הדיוושים האחרונים אני מבחין במצוקת החניה, ומתברר שהבחירה באופניים היתה מוצלחת. מזכיר לי קצת את תופעת החניה ביום כיפור במנצ'סטר, כשכל היהודים נאבקים על זכותם לחנות 3 רחובות מבית הכנסת, ומי שמגיע באיחור נענש, בתוספת הליכה של רחוב נוסף.

בחצר של יחיא הפעילות בעיצומה. באוויר מערבולת צלילים של גרירת כיסאות כתר, נשיקות כבוד, "סלאם עלכום – עלכום סלאם" ואצבעות עצבניות דוחפות חרוזים בצבעים שונים.

יחיא מציג אותי למעגל חובשי הכפיות כנציג כפר הנשיא, ואני חושב לעצמי "יש לנו גולם במעגל". איך חשבתי לרגע שאוכל להיכנס לנעליים הפולניות של איזק או זמי, או אפילו לדמותו האגדית של צביקה ז"ל, ששמו עדיין מעלה חיוך שופע כבוד לתרומתו להידוק הקשר בין שתי הקהילות?

לאחר לגימת הקפה המר, שתיית 7/8 כוס מים (את השארית מרוקנים על משטח הבטון – למה? לא יודע, אבל כולם עושים ככה), מתנחל לידי מוחמד

אבו-סולטן: "רפי מה אני אגיד לך, רוני כמו הבן שלי. מה שהוא רוצה יקבל. רק יגיד, הבית שלי, שלו".

"אבו-סולטן, איפה הבנים שלך? גדולים, בטח בצבא" אני מפתח שיחה....
 "וולה רפי, אני לא ישן בלילות. הגדול בין 20 וכבר הרבה זמן בזמן בעזה, הקטן סיים קורס מ"כים ועכשיו משרת ליד חברון". עוד סיגריה נשלפת. שני שיעולים, מצית, מציצה והיא יוצאת לדרך.

מוחמד מספר לי על הביקור הראשון שלו בכפר הנשיא ב 66, אך לא הזמינו אותו ואת שאר הילדים לאכול בחדר האוכל. על איזק ויוחנן (אידו, חבל שאתה לא פה לתעד), על זמי, על אדי מגמדא כור, וההובלות לאשדוד, התמימות והפתיחות שהייתה בהתחלה.

לרגע הוא מפסיק, נאנח, מועך את בדל הסיגריה ואומר לי: "אנחנו אשמים, היינו צריכים לטפל בפושעים של טובא כמו בסעודיה, מי שגונב, מסתובב עם יד אחת. לפעמים אני נזכר איך שחטו את האיילות במשק חי ואז חשבתי "איך יספרו לילדים בבוקר?" אבל "האשכנזים" מנסים לשנות הכל ותראה, עכשיו בכפר הנשיא חושבים שכל טובא גנבים, ולא יודעים שגם פה סובלים מהמיעוט שהורס לכולם". אני שותק והוא חש שהשתיקה שלי מחזקת את דבריו.

כמו בקן נמלים שהסדר בו נתערער, כולם קמים, ההתרגשות מורגשת. יחיא ויוסי ביילין מגיעים כשאחריהם כמו פחיות הבירה ריקות, קשורות בחבל צבעוני לפגוש האחורי של מכונית הנשואים הטריים, מזדנבת לה פמליית התקשורת ורל"שים. שוב עוברים את טקס נשיקות הכבוד, "סלאם עלכום – עלכום סלאם" ולחיצות ידיים נוטפות ניקוטין. יחיא מנחה את כולם לעלות לקומה הראשונה שבה יחלקו את הברכות, בקשות וסיפורי הקבורה. יוסי בוחר כיסא ומיד יחיא מגיש את הכיסאות למכובדים. מתוך ההמולה אני מוצא את עצמי ישוב ליד יחיא ומול יוסי ביילין. בינתיים לא קורה דבר, יש הפסקת חשמל בקומה הראשונה. ותוך כדי כבר מתבצע סיבוב ראשון של מיץ אגסלקיווילסברס (הלכה מחצית ראשונה, אולי אספיק למחצית השניה...).

יש חשמל, ויחיא פותח בברכות לדוקטור ביילין, לחברי המועצה ו - מר רפי פרנק מכפר הנשיא השכנה. יחיא מספר על תהליך הבחירות למועצה, על ההישגים של האופוזיציה (הרשימה לשינוי ושוויון) ועל הקשר של שנים, עם יוסי ביילין. משם עוברים את רשימת עשרת המכות של טובא, כולל משרד הדואר שנסגר, האבטלה והקשיים מול המנהל בנושא קרקעות לבנים. הרל"שים ממלאים דפים צהובים, הנוקיות (NOKIA) דבוקות לאוזן שמאל (למרות שעדיין שבת) והבזקי הצלמים מצטרפים לחגיגה. אחרי יחיא עולים אחד אחד חברי המועצה, עד שלפתע פונה יחיא אלי, ומבקש שאשתף את המוזמנים בפרויקט המשותף לכפר הנשיא וטובא.

רגע של פאניקה, איפה המגבת של תמיר? למה אין הפסקת חשמל? המחשבות רצות בכל הכיוונים (כמו אותו קן נמלים מהדף הקודם) ואני צועק עליהם למצוא את מקומם, אין זמן, צריך להתחיל, ואני עדיין מסדר אותן. אבל פתאום אני שומע שכבר יצאתי לדרך:

"אני נרגש מהמעמד, לא רק בגלל יוסי ביילין, כי יש פה המון מביניכם שגדלו לידי מעל 40 שנה ואני לא מכיר פה כמעט אף אחד" (מאיפה זה בא לך? אני שומע את עצמי שואל ועונה 'זה לא הזמן, תמשיך, פשוט תזרום עם מה שיש – אחר כך תקים ועדת חקירה').

"כל כך קרוב, כל כך רחוק ולא יודעים מאומה על גורלנו המשותף. לרוב נאחזים בקומץ האירועים המכוערים שחווינו או שסיפרו לנו, ואז מה שנשאר זה הכעס, תסכול וההרגשה שאין סיכוי שנוכל לחיות יחד".

אני גולש לצד החיובי של המטבע ומספר להם על הפרויקט המשותף לילדי כיתת ז' של טובא וכיתת גליל שלנו, על החשש לפני הביקור הראשון בטובא והביקורים המשותפים בבתיים. אני משתף אותם בפרטי המפגש הבא, שכלל סדנת גששות עם יוסוף וחוויה גסטרונומית במטבח של יחיא. יוסי ביילין מתפרץ (החלטתי להבליג ולא לקרא אותו לסדר) ושואל למה זה לקח כל כך הרבה זמן?

"יוסי, אני לא הראשון והיו מספר יוזמות לפני, חלקן אפילו מוצלחות, אבל בוא אני אספר לך על הסיום (יש לי הרגשה שיצאתי מהשלולית הזאת, אולי אפילו יבש), בעוד מספר שבועות שתי הקבוצות יבלו 'יום חלוץ בודד' ללא התערבות של המבוגרים, ושם הם יחוו את ההתנסות האמיתית של גישור הפערים. בסוף היום, נוכל לדעת אם הצלחנו".

יחיא אוחז שנית במושכות ומבקש מיוסי שיספר על ההתנתקות, משאל עם והמהלכים של הרגע האחרון בנושא התקציב. אני כבר לא שם, נודד לי במחשבות שלא מן המניין. מזל שיש עוד סעודת כבוד, כי במבחן העמידה בלחצים השלתי לפחות 5 ק"ג. בין הסלטים, עלי גפן, קובה ושיפודים אני מאמין שאפשר לסגור את הפער. רגע רגע, כמעט שכחתי שיחיא הוא אשף הבקלווה, אין בעיה. עזבתי את הבית עם 90 ק"ג ואני אחזור לפחות עם אותו משקל.

זהו, תם הטקס ואני נשאב יחד עם הקהל אל קומת הגג. במדרגות אני מרגיש שיד אוחזת בזרועי, אני מסתובב וזאת רונית הרל"שית של יוסי. "רפי, זה פרויקט נפלא ואתם חייבים לשתף את התקשורת". תוך כדי עליה במדרגות אני מספר לה שזה פרויקט פרטי של ילדי כפר הנשיא וטובא. אולי בהמשך אם הילדים ירצו, אפשר למנף את הפרויקט ולהפוך אותו למשהו יותר גדול. רונית מספרת לי שהיא בת משק מבית זרע ושהיא מוכנה לעזור אם נרצה.

בשולחן הכבוד מושיבים אותי ליד רונית ומול יוסי. מולי עולים לרגל נציגי המשפחות להצטלם עם יוסי, ואני שוקע במשימה שלי להשיב את אשר "נגזל" ממני במבחן העמידה בלחצים. בערך 98 לעיסות מאוחר יותר (תמיר, מתנצל, לא ספרתי כמו שאתה הספקת לספור את מספר הכיסאות באולם במשחק הכדורסל נגד חולתה) יוסי קם, מתחיל בסבב לחיצות הידיים והפרדות, והפמליה מתארגנת אחריו לתזוזה. רונית דוחפת ביס אחרון מסלט הפטריות, אורזת את הפלאפון והפנקס, מזכירה לי להתקשר ונעלמת במדרגות.

מוחמד אבו-סולטן נשאר איתי ללגום עוד כוסית קפה. "אם תראה את רוני, תשאל אותו למה הוא לא בא לבקר". אני מבטיח לו ויושב עוד מספר דקות לספוג את האירוע שהיה, ויודע שמחר בערב אני שוב אהיה פה באותה קומה אבל בחברה ואוירה אחרת. עם כיתת גליל ועמיתיהם מטובא. הגלישה במורד לצומת טובא עוברת ללא תקלות. הרגשה נהדרת ואפילו השער הצהוב בכניסה לקיבוץ פתוח. יושב על הספה המוכרת, הטלביזיה מתעוררת לחיים ואני מצטרף לאומה בערוץ 10. דקה 81 אסון, אירלנד 1 – ישראל 0. טוב העסק גמור, תמיד זה קורה לנו. יאללה שיהיה, המזוכים הלאומי, נשב עם כל עם ישראל עוד 9 דקות. לא יאומן. דקה 87, מבזק ידיעות, שרון ולפיד על המסך רבים כל מי ישתה תפוזים ומי מים. לא נשאר על מה לריב. ההתנתקות ותקציב 2005 מאחורינו ואיתם 35 דקות של ספקולציות של ביילין על ההצבעה של יחד. יאללה, אפשר לחזור לשיעמום של נבחרת ישראל? לא יאומן....גוּוּוּוּוּוּוּוּ, ממש בדקה ה 90 וישראל משווה. איך קוראים לשחקן שהבקיע? עבאס מה? עבאס סואן..... מסכנין.

איזה סיום לערב משוגע, כאילו יוסי ביילין תכנן הכל מראש.

רפי פ.

"שאטו זולה"

המסעדה עברה למעון חדש.

נפתח במועדון נעורים ביום ד' הבא ב-6 באפריל

בין השעות 19:00 – 21:00

עם אווירה צעירה

אוכל טעים

מוסיקה שקטה

חברה טובה

ומחירים עממיים.

כולם מוזמנים

נא להזמין מקומות מראש

להתראות

רגי

חגיגת אומנות בכפר

לכל היוצרים והאומנים שלום

לקראת פסח מתארגן יריד של אומנות ויצירה, אצלנו.
 כל מי שרוצה להציג ו/או למכור עבודות
 (ציור, פיסול, קרמיקה, עוגות, ריבות, תכשיטים, צמחים וכו')
 מוזמן להתקשר איתי בהקדם.

להתראות רג'
 טל. 4569

ליל הסדר – הארוחה

הטבחים שלנו מבטיחים ארוחה משובחת בליל הסדר.

מי שלא יבוא יפסיד!

לקראת השבוע הראשון של אפריל
 נוכל לפרסם את התפריט והמחירים.
 להתראות, שריטה, בשם ג'ויס אב.

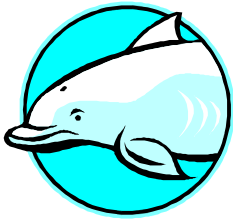
תזכורת מהמרכולית

מתחילת אפריל עם העברה לשעון קיץ
 שינוי בשעות הפתיחה
 בימי חמישי בלבד
 המרכולית תיפתח
 בימי חמישי מ- 17:00 עד 20:00

רשימת שומרים לשבוע
מ- 1.4.05 עד 7.4.05

יום שישי	1.4.05	יבין בן-רשף
יום שבת	2.4.05	יהודה בן-זאב

יום ראשון	3.4.05	ארז בילגורי
יום שני	4.4.05	ויקטור בן-רשף
יום שלישי	5.4.05	חיים בסו
יום רביעי	6.4.05	דובי בר-דוד
יום חמישי	7.4.05	נתן ברק

פינת קטנה וירחקה

ילדי מבוא גליל מאמצים דולפין

בבית הספר "מבוא גליל" אשר שוכן בקיבוץ אילת-השחר המתח בשיאו, הוחלט לאמץ דולפין.

לפני כחודש וחצי אחד הילדים ניגש למיכל, אחראית על פינת החי של בית-הספר וסיפר לה ששמע שאפשר לאמץ דולפין ואולי אפשר להביאו לפינה. מיכל החליטה לבדוק את הנושא וגילתה כי אכן יש מבצע "אמץ דולפין" של עמותה בשם מחמל"י אשר יושבת במכמורת והיא עוזרת וחוקרת את יונקי הים אשר מגיעים לחופי ארצנו, ביניהם גם דולפינים.

מסתבר שיש כיום כשבעים דולפינים החיים בים-התיכון ומבקרים באופן תדיר בחופי ארצנו. הבעיה היא שחופי ארצנו אינם נקיים ויונקים אלו נקלים לבעיות מאכילת חפצים אשר מושלכים לים, הם נמצאים במצוקה ואותם מתנדבים עוזרים להם. לשם כך הם זקוקים לתרומות, במבצע הם ביקשו 180 ₪ והנכם יכולים לאמץ דולפין לשנה ואפילו לבחור באתר שלהם איזה דולפין רוצים לאמץ. מחמל"י יכולים לסווג את הדולפינים עפ"י סנפיר הגב ולכן יש לכולם שמות. האש פשטה כמו בשדה קוצים בבית ספר "מבוא-גליל", מיכל נתנה את האות וקדימה הולכים לאמץ דולפין.

אך הבעיה – איך להשיג כסף נשארה קיימת. לאחר מחשבה מיכל הציעה רעיון, כסף אי-אפשר לבקש מתלמידים, אבל בקבוקי מחזור אפשר, ולכן אם כל ילד יביא שני בקבוקי מחזור יהיו לנו 720 בקבוקים שהם בחישוב מהיר 180 ₪.

כרוז יצא בבית הספר מכיתה א' עד ו', עשרות בקבוקים התחילו להגיע לבית הספר, לפינת החי. ילדי החוג ונאמני פינת החי עסקו במיון, איסוף, ארגון ופרסום של המבצע.

בית הספר כמרקחה.

בפחות מחודש ימים נאספו בבית-הספר יותר מ-1,500 בקבוקי מחזור. בכל יום היה יוצא כרוז בו מודיעים כמה בקבוקים נאספו, כאשר הגיעו ל-720 בקבוקים לא עצרו, כיוון שצריך לאמץ זכר ונקבה וההיסטוריה חוגגת. הישובים התנקו בצורה דרסטית מבקבוקים ופחיות. משפחות גויסו, מקומות עבודה של ההורים, הכל למען הדולפין.

במהלך החודש בשיעור מחשבים נכנסו הילדים לאתר ובחרו את הדולפינים שהם מעונינים לאמץ, כל כיתה בחרה שני דולפינים, זכר ונקבה ועיבוד

התוצאות הבית-ספריות נערכו ביום הארוך בשיעור טיפול בבעלי חיים. התוצאות הן "ספייקי הנקבה ועופר הזכר נבחרו לאימוץ ע"י ילדי "מבוא-גליל". ילדים אלו יקבלו תמונות של הדולפינים הנבחרים ותעודת אימוץ לשנה, מדי פעם יקבלו באימייל של בית-הספר עדכונים על עופר וספייקי. הפתעה קטנה נכונה לילדי בית-הספר, מיכל הזמינה מתנדבת ממכמורת להרצות על הדולפינים.

האיסוף לא הופסק, בימים אלו מוקמת ליד פינת החי תחנה לאיסוף בקבוקי מחזור ע"מ לממן את הרחבת פינת החי ואולי עוד פרויקטים מעין אלו בעתיד.

שלום לכולם,
הפעם הפינה הביאה כתבה על הנעשה בבית"ס "מבוא גליל" (כיתות א'-ו).
זהו להפעם.
שיהיה לכולנו שבת שלום וירוק.

איציק ב"ד.

נ.ב. הפריחה בשיאה, לכו לטייל, מי באופניים ומי ברגל....

מה הקשר בין SAREES, סינטרה וסלט ביצים?

הרעיון המקורי של רות נ' ומריון התקבל בהמון ספקות. מי הקהל שיגיע? מה נעשה שם? איזה אוכל? ואיפה בכלל?
החלטנו להזמין את כל מי שרוצה לחגוג את פורים מוקדם יותר מ-22.00, ל"מפגש" וליצור שם אווירה פורימית. רג'י הכינה מודעות, רות נ' הכינה מיקס חדש של מוסיקת ריקודים מטאים משנות השישים וויטה דיברה והלהיבה את כל מי שפגשה, שהבטיח לבוא ולהביא עימו אוכל.
ביום שישי, בשקט, בשקט, כדי לא להפריע ללקוחות של בלהה בספא למטה, תלינו בדים צבעוניים (SAREES) והרבה נייר בצבע זהב. רות, מרקי ודוד ק' תלו מנורות צבעוניים ותוך זמן קצר "המפגש" הפך ל"ארמון שושן".
עד השעה 19.00, יעל ש', שריטה וחנה מילאו את השולחנות בכל טוב ואוכל בריא (סלטים) וקהל של כ-60 איש לא אחרו להגיע. בעזרת היין החם של ג'יסון והמוסיקה של סינטרה, רחבת הריקודים היתה מלאה חוגגים רוקדים וקופצים. צחקנו, אכלנו, שרנו ונהננו נורא והבטחנו שמהשנה פורים בארמון המפגש יהפוך למסורת ושרק נהיה בריאים.

להתראות בשנה הבאה

רג'י, רות נ', ויטה, שריטה, יעל ש', חנה מ' ומריון